

Sygn. akt VI Ka 738/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze del do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Marcina Piekarskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2023 r.

sprawy

T. P. s. A., L. z domu G., ur. (...) w Z. oskarżonego z art. 278 § 1 kk w związku z art. 12 § 1 kk

i

R. S. s. R., B. z domu P., ur. (...) w B. oskarżonego z art. 278 § 1 kk w związku z art. 12 § 1 kk w związku z art. 31 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego R. S. i obrońcę oskarżonego T. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 17 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 936/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych T. P. oraz R. S.;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 840 złotych w tym podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego R. S. z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz dalsze 126,50 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu obrońcy z siedziby kancelarii adwokackiej na rozprawę odwoławczą;

zwalnia oskarżonego R. S. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

zasądza od oskarżonego T. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 630 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 620 złotych za drugą instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 738/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z 17 sierpnia 2023 r. w sprawie
o sygn. akt II K 936/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów****2.1.1. Fakty uznane za udowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów**2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----------------------	-------	-----------------------------------

	-----	-----
--	-------	-------

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacje w niniejszej sprawie złożyli: obrońca oskarżonego T. P. oraz osobiście oskarżony R. S., jednakże wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego i doręczenie go złożył jedynie obrońca oskarżonego T. P.. W związku z powyższym zgodnie z art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy ograniczył zakres uzasadnienia tylko do zarzutów i wniosków apelacji tego obrońcy i rozstrzygnięcia sądu odwoławczego dotyczącego tego oskarżonego.</p> <p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego T. P.:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

1. Obrazy przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. oraz wynikający stąd błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na poczynienie tych ustaleń i treść wyroku - poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego oraz poprzez przyjęcie za udowodnione okoliczności obciążających oskarżonych, pomimo istnienia nie dających się usunąć wątpliwości, w tym:

a) poprzez sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym ustalenie, że oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia mienie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz działając w porozumieniu z R. S., B. S. oraz L. P., podczas gdy ze zgromadzonego w toku prowadzonego postępowania materiału dowodowego nigdzie nie wynikało, że oskarżony miał jakąkolwiek wiedzę co do tego, że jego działanie ma charakter przestępny, poza jedną tylko (bardzo niejasną i sprzeczną z resztą materiału dowodowego) wzmianką L. P. w przesłuchaniu z dnia 25.03.2021r., że R. S. też zdarzało się wywozić drzewo na swoją posesję, przy czym wiedział on, że wywożone (przez niego samego) drzewo jest na lewo i wiedział to również jego kolega T., - które to wyjaśnienia zostały następnie przez L. P. odwołane. A zatem oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym przekonaniu, że postępuje legalnie.

b) poprzez sprzeczną z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym ocenę, że wyjaśnienia L. P. korespondują z zeznaniami świadków oraz

z nieosobowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w zakresie, w którym wskazał on, że oskarżony miał mieć pełną świadomość, że drewno pochodzi z kradzieży, podczas gdy wyjaśnienia L. P. w tym zakresie nie korespondują z żadnym innym dowodem zgromadzonym w sprawie, a także L. P. nigdzie wprost tego zdania nie powiedział.

c) poprzez sprzeczne z pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym ustalenie, że świadkowie W. G., M. W. oraz H. Ż. podkreślili w swoich zeznaniach, że oskarżony nielegalnie wywoził drewno podczas gdy z ich zeznań wynikało, że nie mieli oni takiej wiedzy w momencie, w którym miały miejsce dane zdarzenia, a jedynie taką wiedzę uzyskali w związku z później toczącym się postępowaniem w tej sprawie.

d) poprzez sprzeczną z pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym ocenę sądu, że dowody nr 5-15 w uzasadnieniu wyroku w sposób jednoznaczny potwierdzają winę i sprawstwo oskarżonego, korelują m.in. z zeznaniem świadka L. P., a także dowód z protokołu nośnika danych informatycznych wskazuje na to, że oskarżony miał pełną świadomość, że drewno pochodzi z nielegalnego źródła. Podczas gdy dowody nr 5-15 z uzasadnienia wyroku w najmniejszym stopniu nie potwierdzają winy oskarżonego, nie korelują z wyjaśnieniem świadka L. P., a także dowód z protokołu nośnika danych informatycznych nigdzie w swojej treści nie wskazuje na to, że oskarżony miał pełną świadomość, że drewno pochodzi z nielegalnego źródła.

2. Obrazy przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. oraz wynikający stąd błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na poczynienie tych ustaleń i treść wyroku - poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w tym:

a) poprzez nadanie wiarygodności wyjaśnieniom kluczowego świadka oskarżenia L. P., które to wyjaśnienia różnią się diametralnie na poszczególnych etapach postępowania i w tym kontekście powinny być przez sąd orzekający w sprawie ocenione ze szczególną ostrożnością; a jednocześnie nieuwzględnienie jego zeznań w części, w której wskazał, że drzewa nikt nie kradł, było ono brane z odpadów które były przeznaczone na zrąb, drzewo było porąbane dla niego, a także nie wie on kto wywoził drewno oraz nie zna osoby oskarżonego T. P., który nie miał nic wspólnego z tym drewnem - co stało w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym w tym zakresie i doprowadziło do błędnego przypisania sprawstwa oskarżonemu,

b) poprzez nieuwzględnienie wyjaśnień oskarżonego, których to wyjaśnień nie można uznać za niewiarygodne z uwagi na ich spójność i korelację z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (oprócz jednej niejasnej wypowiedzi w wyjaśnieniu L. P.), co przyczyniło się do błędnego przypisania sprawstwa oskarżonemu,

c) poprzez nieuwzględnienie zeznań K. P., która wskazała, że do jej męża przychodził ich wspólny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>kolega R. S. i chciał aby mu przywiózł drewno i że zapewniał, że pochodzi ono z legalnego źródła, a której zeznań nie można uznać za niewiarygodne z uwagi na ich spójność, które to nieuwzględnienie zeznań przełożyło się na przypisanie winy oskarżonemu</p>		
<p>3. Obrazy przepisów postępowania, a to art. 4, 7 oraz art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. mogą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającą na przytoczeniu niepełnego opisu czynu w pkt III komparycji wyroku, a następnie dokonaniu niepełnego opisu czynu opisanego w pkt 3 części dyspozytywnej wyroku, nieodpowiadającego wymogom zastosowanych przepisów prawa materialnego, wyrażającym się we wskazaniu jedynie daty początkowej okresu, w którym czyn miał być popełniony ale już nie jego daty końcowej, choć takie stanowisko sądu zostało wyrażone poprzez stwierdzenie, że czyn następował w krótkich odstępach czasu oraz poprzez przywołanie art. 12 § 1 k.k. w kwalifikacji prawnej czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>4. Naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 18 k.k., poprzez pominięcie w kwalifikacji prawnej czynu art. 18 § 1 k.k. mimo, że opis czynu wskazuje na fakt, iż oskarżony miał dopuścić się przestępstwa jako współsprawca, a nie sprawca pojedynczy. W konsekwencji Sąd był również zobligowany do ustalenia i wskazania roli oskarżonego wśród pozostałych współsprawców, a także podjętych przez oskarżonego czynności sprawczych (wykonawczych) wyczerpujących</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>znamiona przestępstwa z art. 278 §1 k.k., czego Sąd zaniechał w odniesieniu do działań oskarżonego dotyczących jego współoskarżonych.</p>		
<p>5. Naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegającego na błędnym przyjęciu, że wszystkie czyny przypisane oskarżonemu mogą stanowić jeden czyn ciągły, podczas gdy brak było ustalenia Sądu w zakresie ram czasowych, w których miały mieć miejsce czyny, co eliminowało możliwość przyjęcia jednego czynu ciągłego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>ewentualnie z ostrożności procesowej:</p> <p>6. Rażącej niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu polegającej na wymierzeniu mu kary 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w ilości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł., bez dostatecznego uwzględnienia ustawowych zasad wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. i bez rozważenia wszystkich istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego, takich jak właściwości, warunki osobiste, brak jego uprzedniej karalności, a także nieznaczny rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, pomimo iż wszystkie wskazane powyżej okoliczności skutkować winny wymierzeniem oskarżonemu kary w najniższym możliwym wymiarze</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1 i 2</p> <p>We powyższych zarzutach obrońca oskarżonego T. P. wskazywał na obrazę przepisów postępowania przede wszystkim art. 7 k.p.k., ale również art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty te i w istocie odnosiły się do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Apelujący starał się wykazać brak podstaw do stwierdzenia, że oskarżony T. P. w inkryminowanym czasie posiadał wiedzę o uczestnictwie w nielegalnym przedsięwzięciu. Zasadnym jest zatem omówić wskazane zarzuty łącznie.</p> <p>Brak jest podstaw by podzielić stanowisko wyrażone w apelacji odnośnie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Wskazać na wstępie należy, że sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom organu procesowego odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez tenże organ błędu w ustaleniach faktycznych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 r. II KR 355/04, OSNPG 1975/9/84). W ocenie sądu odwoławczego poczynione w toku postępowania ustalenia faktyczne są wynikiem swobodnej oceny, z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego, zatem zgodnej z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. Tok rozumowania Sądu I instancji przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest w pełni logiczny, zaś wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających</p>	

z materiału dowodowego przesłankach. Aby skutecznie podnosić zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., należy wykazać, iż dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego miała charakter dowolny, a nie swobodny. Analiza akt postępowania oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd I instancji wykazał, jakim dowodom dał wiarę, a jakim odmówił przymiotu wiarygodności oraz kierując się wyżej wymienionymi zasadami wykazał dlaczego to nastąpiło.

Materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania był wystarczający do przypisania oskarżonemu T. P. odpowiedzialności z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Wskazać należy, że występujący w niniejszej sprawie w charakterze świadka L. P. (skazany w innym postępowaniu za ten sam czyn) zmieniał w toku postępowania zeznania. Zeznawał on również bezpośrednio przed Sądem Rejonowym, który ocenił jego zeznania składne w toku postępowania jurysdykcyjnego jako niewiarygodne. Zgodzić należy się z oceną tego Sądu że świadek na sali rozpraw podjął nieudolną próbę deprecjonowania udziału innych oskarżonych w nielegalnym procederze, pomimo iż zeznania składane przed Sądem były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym. Pierwsza relacja świadka L. P., zawarta w wyjaśnieniach w charakterze podejrzanego, złożona bezpośrednio po zdarzeniu jest spójna z innymi dowodami obciążającym wszystkich oskarżonych. L. P. wyjaśniał jednoznacznie, że R. S. i jego kolega – kierowca busa, o imieniu T. (z okoliczności zdarzenia

bezsprzecznie wynika że był to T. P.) w porozumieniu z nim wywozili „z terenu obozowiska” drewno nie będące ich własnością, dokonując w ten sposób jego kradzieży (k. 96). Okoliczności sprawy wskazują jednoznacznie, że wskazany świadek zorganizował wywóz drewna wycinanego na terenie jednostki wojskowej, angażując w to oskarżonych.

Towarzyszące zdarzeniu okoliczności wskazywały na nielegalność wywozu drzewa. Oskarżony dowiedział się o możliwości wywozu drewna od R. S.. Nawet w przypadku gdyby współoskarżony istotnie zapewnił T. P. o legalności drewna, nie mogło to przecież zostać uznane za miarodajne źródło informacji ze względu na okoliczności wywozu i doświadczenie życiowe podpowiada, że należało te zapewnienia dodatkowo zweryfikować poprzez chociażby sprawdzenie odpowiednich dokumentów. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony widział o konieczności posiadania w tym celu stosownego dokumentu. Oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą, powinien zatem zachować najwyższe standardy ostrożności przystępując do wywozu drewna. Legalności pozyskanego surowca przeczy także sposób zapłaty tzn. poprzez zabranie części drewna na własny użytek. Z zapisów rozmów (w których co prawda nie uczestniczył oskarżony T. P.) wynika, że współoskarżeni mieli podzielić się pracą, w tym także obróbką skradzionego surowca.

Wskazać ponadto należy, że świadkowie pracujący przy drewnie w osobach W. G. i M. W. wskazywali, że w inkryminowanym czasie mieli wątpliwości odnośnie

legalności przybyłego na miejsce zdarzenia dostawczego pojazdu marki R.. Świadek M. W. podjął nawet próbę wyjaśnienia zaistniałej sytuacji, jednak w odpowiedzi od L. P. usłyszał, że nie powinien się tym interesować. Ponadto świadek W. G. widział już wcześniej, że dostawcze R. należy obsłużyć, gdyż „jest od chorego”. Powyższe wskazuje, że na miejscu zdarzenia L. P. zorganizował wywózkę nielegalnego drewna, angażując w to także będących na miejscu pracowników. Twierdzenia skarżącego obrońcy odnośnie okoliczności, że wskazani świadkowie dowiedzieli się o nielegalności dokonywanej wywózki drewna dopiero w związku z toczącym postępowaniem karnym pozostają zatem nietrafne.

Rola oskarżonego T. P. w nielegalnym wywozie drewna była jednak większa, niż próbuje to wykazać obrońca, fakt, że wywóz miał miejsce z terenu jednostki wojskowej na którą w normalnych warunkach należy wjeżdżać ze specjalną przepustką wykluczając, aby oskarżony nie wiedział o nielegalności podejmowanych działań. Towarzyszące zdarzeniu okoliczności wzbudziły podejrzenia świadków w osobach W. G. i M. W., zatem nie sposób uznać, że oskarżony przez cały czas nie zdawał sobie sprawy, iż uczestniczy w zaborze cudzego mienia.

Apelujący przecenia znaczenie świadka w osobie K. P. w kontekście oceny dowodów. Wskazać należy, że jako żona oskarżonego podtrzymała przyjętą przez niego linię obrony. Sąd Rejonowy słusznie analizował treść jej zeznań z dużą dozą ostrożności. Miała ona bowiem bezpośredni interes w działaniu na korzyść oskarżonego. Zebrany

w sprawie materiał dowodowy obciążający oskarżonego wyklucza jednak jej wiarygodność. Poczynione przez Sąd I instancji w tym zakresie ustalenia zasługują na aprobatę sądu odwoławczego.

Na marginesie wskazać również należy, że wyszczególnione w treści stawianego zarzutu dowody zostały ocenione przez Sąd Rejonowy zbiorczo. Oczywistym jest zatem, że części z nich, jak np. protokół przeszukania posesji innego współoskarżonego nie odnosi się do oskarżonego T. P.. Nie wskazuje to jednak na jakikolwiek błędy w ocenie dowodów.

Wyżej wskazane okoliczności potwierdzają prawidłowość zapadłego wyroku

w zakresie uznania sprawstwa oskarżonego. Stosownie do treści art. 4 k.p.k, Sąd I instancji rozważył całokształt materiału dowodowego pod kątem okoliczności zarówno korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Nietrafnie apelujący wskazywał

w zarzutach na naruszenie domniemania niewinności wyrażone w art. 5 § 2 k.p.k., albowiem materiał dowodowy pozwolił na skuteczne obalenia przywołanej zasady procesu karnego. W toku procesu wina oskarżonego została udowodniona w sposób odpowiadający prawu, co skutkowało wydaniem prawidłowego wyroku skazującego.

Zgromadzony materiał dowodowy został poddany szczegółowej analizie, odzwierciedlonej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Odwoławczy nie doszukał się po stronie Sądu Rejonowego błędów w ustaleniach faktycznych. Sąd pierwszej instancji przeprowadził rzetelne postępowanie dowodowe, a

następnie dokonał oceny dowodów zgodnie z art. 7 k.p.k. Zarzuty apelacyjne w istocie sprowadzają się do podważenia analizy dokonanej przez Sąd meriti. Z tego powodu podnoszone przez obrońcę zarzuty w pkt 1 i 2 apelacji były niezasadne.

Ad. 3 i 5

Obrońca oskarżonego T. P. w wywiedzonej apelacji doszukiwał się naruszenia przepisów proceduralnych oraz prawa materialnego wobec niewskazania, przez Sąd Rejonowy pełnego opisu czasookresu popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu. Okoliczność ta była jednak bezsporna i wynikała z akt sprawy. Zauważyć należy, że Sąd Rejonowy dopuścił się oczywistej omyłki pisarskiej w zakresie redakcji zarzucanego oskarżonemu czynu nie przepisując go w sposób uważny do części wstępnej wyroku z aktu oskarżenia. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 20 listopada 2023 r. w sprawie o sygn. akt VI Ka 738/23 omyłka ta została sprostowana na rozprawie odwoławczej. Podniesione zarzuty były zatem oczywiście bezzasadne. Wskazana omyłka pisarska nie rzutuje za zasadność wyroku, a w związku z jej sprostowaniem zastrzeżenia apelującego pozostają nieaktualne, brak jest zatem konieczności szerszego odnoszenia się do wskazanej kwestii.

Ad. 4

We wskazanym zarzucie obrońca doszukiwał się naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez pominięcie w kwalifikacji prawnej art. 18 § 1 k.k. Zarzut uznać należy za niezasadny. Zgodnie ze wskazanym przepisem: odpowiada

za sprawstwo nie tylko ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ale także ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu. Konieczność uwzględniania art. 18 § 1 k.k. w kwalifikacji prawnej odnosi się zatem do sprawcy kierowniczego, którym z pewnością nie był w niniejszej sprawie oskarżony T. P.. W toku postępowania jednoznacznie wskazano, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współoskarżonymi, oraz skazanym w innym postępowaniu świadkiem L. P.. Sprawcy kradzieży działali z podziałem na konkretne role, oskarżony był kierowcą oraz użył swojego pojazdu do transportu. Z wyżej wskazanych względów wykluczyć także należy, aby oskarżony dopuścił się pomocnictwa o którym mowa w art. 18 § 3 k.k. Należy zatem odmówić zasadności wskazywania w kwalifikacji prawnej czynu jakiegokolwiek formy zjawiskowej przestępstwa.

Ad. 6

Obrońca w wywiedzionej apelacji podniósł również z ostrożności ewentualny zarzut rażącej niewspółmierności kary. W jego ocenie Sąd Rejonowy nie rozważył wszystkich istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego. Za zasadne uznał wymierzenie oskarżonemu najniższego wymiaru kary.

Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu T. P. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonania na okres próby wynoszący rok oraz karę 250 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda, odwołując się do ustawowych dyrektyw jej wymiaru określonych w art. 53 k.k. Wskazać należy, że niewspółmierność rażąca to znaczna, bijąca w oczy różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, zasłużoną (vide. wyrok SN z 1.12.1994 r., III KRN 120/94), co nie zaistniało w realiach niniejszej sprawy.

Przestępstwo kradzieży zagrożone jest karą pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Zachowanie którego dopuścił się oskarżony miało miejsce w warunkach czynu ciągłego wskazanego w art. 12 § 1 k.k. Zaistnienie czynu ciągłego sprawia, że orzekający Sąd mając na uwadze mnogość zachowań sprawcy, łamie ramy kary proporcjonalnej do wagi czynu i stosownie do treści art. 57b k.k. wymierza karę powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. W zaskarżonym wyroku wymierzona została kara 4 miesięcy pozbawienia wolności, zatem mieszcząca się w ustawowym minimum. Nie sposób zatem uznać wskazanego rozstrzygnięcia jako rażąco surowe. Sąd Rejonowy właściwie zważył stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Wymiar wskazanej kary pozbawienia wolności jawi się jako słuszny i odpowiedni. Uwzględnia została także uprzednia niekaralność oskarżonego i słusznie Sąd I instancji stosując instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary dopatrzył się u oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Ponadto podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie wymierzenia kary grzywny kumulatywnej, zgodnie z art. 33 § 2 k.k. Wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności spełnia ona funkcję środka uzupełniającego represję karną o elementy dolegliwości ekonomicznej, które są w pełni uzasadnione w przypadku sprawcy przestępstwa przeciwko mieniu. Wymiar kary grzywny także nie jest nadmiernie surowy i uwzględnia możliwości finansowe oskarżonego.

Reasumując zauważyć należy, iż orzeczona wobec oskarżonego T. P. kara pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący rok, oraz kara 250 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Wskazane rozstrzygnięcie w należyty sposób spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej jak i w zakresie społecznego oddziaływania

Skuteczne wniesienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary, może nastąpić jedynie w sytuacji, gdy wymiar kary przekracza stopień winy, a orzeczona kara jawi się jako ponadprzeciętnie i nieakceptowanie surowa, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło. Z tego powodu wskazany zarzut uznać należy za niezasadny.

Wniosek

zasadny

częściowo zasadny

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;	# niezasadny	
Ewentualnie: o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za zarzucany oskarżonemu czyn;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutów apelacji, wnioski o zmianę wyroku oraz o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania okazały się niezasadne.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
-----		-----
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. P. został w całości utrzymany w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec niezasadności zarzutów apelacji obrońcy należało orzec jak powyżej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.	-----		# art. 454 § 1 k.p.k.-
Zwiężle o powodach uchylenia			

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
-----	-----		-----
Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV.	Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego T. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 630 zł. (620 złotych opłata za II instancję + 10 zł 1/2 ryczałtu za doręczenia).

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana